

Förgätmigej

2:a pris klassen gymnasieungdomar, av Sofia Lifvendahl

Det regnar. Det har regnat mycket på den senaste tiden. Kanske till och med mer för mig än för alla andra.

Jag tar ett djupt andetag, nästan som om jag ska hålla andan under vatten, när jag öppnar den svarta grinden och hör ett välbekant gnisslande. Det känns inte som att jag kan andas när jag till slut pressar ut luften mellan läpparna, som om den osynliga vattenytan ovanför mig frusit till is. Som tur är har jag börjat vänja mig vid känslan. Jag kan hålla andan längre för varje gång.

Grinden svänger sakta igen bakom mig. Gruset knastrar under mina duvblå Converse när jag går längs den slingrande stigen. Jag försöker svälja, men det går inte, inte när det sitter som en klump i halsen på mig. Jag drar jeansjackan tätare om kroppen.

Plötsligt står den stora eken framför mig. Löven rör sig sakta fram och tillbaka i den svala aftonbrisen. Stora, svarta fåglar lyfter från trädet när jag kommer närmare. Grenen skakar till av den plötsliga rörelsen och ett löv singlar ner mot marken och landar bland små, ljusblå blommor. Jag sätter mig på huk och ser länge på stenen framför mig, sträcker fram handen mot den guldiga inskriptionen. Jag gnider handflatan över den släta ytan. Kanske jag kan suddas bort texten, få den att försvinna. Men när jag drar undan handen är inskriptionen fortfarande kvar. Det som har varit är hugget i sten, det går inte att ändra på, hur gärna man än skulle vilja det.

Jag lägger ner en bukett förgätmigej på graven framför mig. Förgätmigejen har blivit som en symbol för mitt löfte.

Det har gått två hela månader sedan min allra bästa vän Astrid skulle flytta. Jag minns att hon var ledsen över flytten och att jag skämtade om att hon skulle packa ner mig i ryggsäcken så att jag kunde följa med.

"Lova att du aldrig glömmet mig", sa Astrid lågt.

"Dig glömmet man inte i första taget", log jag, och Astrid log tillbaka.

Slutdestinationen blev inte Sundsvall. Ett rattfylo hade kört in i bilen på en ödlig landsväg. Astrid satt förmodligen och lyssnade på hårdrock utan att fatta vad som höll på att hända innan allt var över. Det som skulle bli ett nytt kapitel i hennes liv blev inte det. Hennes liv hade redan nått fram till epilogen när hon satte sig i den silverfärgade Volvon den där söndagsmorgonen.

Klockan är åtta på kvällen när det ringer på dörren. Jag suckar och väntar på att någon ska öppna dörren. Ringklockan plingar till igen.

Den här gången blir jag otålig. "Mamma!" ropar jag från mitt rum på ovanvåningen.

Svaret kommer direkt från vardagsrummet på nedervåningen: "Ja?"

"Det ringer på dörren. Ska du öppna, eller?" gnäller jag.

"Jag hör ingenting", säger mamma förvånat. Jag inser att jag måste ta saken i egna händer. Jag svänger benen över sängkanten och går nerför trappan och ut i hallen. Konstigt. Jag kan inte se någon genom det frostade fönstret på ytterdörren. Ett ögonblick får jag lust att vända om och stänga in mig på mitt rum igen. Det är antagligen bara de där jobbiga grannungarna som lindade in vårt hus i toapapper när vi var bortresta under höstlovet förra året.

Pling. Jag skakar av mig alla tankar och trycker ner dörrhandtaget. Dörren svänger upp.

Mitt blod fryser till is. Det kan inte vara sant. Personen framför mig har eldrött midjelångt hår, fräknar och en blommig klänning. Jag skulle känna igen det där flammande röda håret överallt.

"Hej", säger Astrid.

Var har du varit under hela den här tiden, vill jag skrika. Varför lämnade du mig?

Jag smäller igen dörren efter mig, utan att bry mig om jackan som hänger kvar på sin krok i hallen. Det är kallt ute, men jag märker det knappt. Astrid är redan på väg nerför trappan. Stjärnorna glittrar som diamanter på den djupblå himlen. Jag följer efter Astrid in i skogen bakom huset. Från början fanns det ingen stig som ledde genom skogen. Varje sommar har jag och Astrid gått den här vägen till ängen och trampat upp stigen. Det känns som evigheter sedan.

Skogen blir allt glesare. Till slut får jag syn på den ängen, ängen som färgats blå av förgätmigej. Gräset når mig upp till knäna. Ljudet av spelande cikador fyller atmosfären. Astrid har slängt sig raklång i havet av blommor. Jag lägger mig bredvid henne. Jag kan inte tro att det är sant. Tänk om mina ögon spelar mig ett spratt? Tänk om jag drömmer och när jag vaknar kommer hon vara borta igen? *Så länge jag kan se henne och inte väjer undan med blicken kommer hon inte försvinna*, tänker jag.

"Jag vet att du lovade mig en sak", börjar Astrid, "men du måste verkligen försöka leva. Var glad för att jag inte packade ner dig i min ryggsäck... du vet väl om att det finns andra människor där ute?"

"Jag vet", säger jag, "men ingen verkar bry sig."

"Så är det ju inte alls. Ska jag säga vad jag tror?" Astrid fortsätter utan att vänta på svar. "Det är inte det att jag inte är där som gör att du mår dåligt, utan det är att du inte umgås eller pratar med någon annan. Du kan ju börja med att gå till skolan varje dag, och då menar jag en hel vecka."

Jag blundar. När jag öppnar ögonen är Astrid borta.

Veckan därpå beslutar jag mig för att börja skolan igen. Alla vet förstås redan vad som har hänt, varför jag varit borta så länge. Det räcker med att någon vet så vet hela skolan. Tänk om alla bara ser mig som kompis till den där döda tjejen?

Jag skyndar mig med bultande hjärta till mitt skåp för att hämta matteboken. Hänglåset känns kallt i min hand när jag låser upp det buckliga skåpet.

"Det var länge sedan! Vad bra att du är tillbaka!"

Jag vänder mig om och får syn på en tjej med flätat hår, rutiga jeans och ringar i öronen. Hon står lutad mot skåpet bredvid mitt. Jag känner igen henne. Saga, tror jag hon heter.

"Vi har matte, va?" frågar Saga.

Jag nickar.

"Ånej! Jag hade helt glömt bort att vi har matteprov! Aja, då är vi två som får skriva omprov."

Jag ler. Just nu är matteprov det sista jag kan tänka på.